

O lepopisji v ljudski šoli. VII. Fl. Rozman: So li deška ročna dela potrebna ali ne in kako jih je gojiti? VIII. Fr. Ivanc: Kolegijalnost i. t. d. IX. I. L.: Ozir po pedagoškem polji na Slovenskem (1892—1896). X. Fl. Rozman: Nova šolska klop in tabla. XI. —a—: Donesek k strokovni terminologiji. XII. I. L.: Zgodovinska črtica o hrvatskem šolstvu. XIII. Zaznamek priporočljivih šolarskih knjižic. XIV. Zbirka gospodarskih, obrtnih in gospodinjskih računskih in merstvenih nalog. XV. J. Bezljaj: Poročilo o delovanju „Pedagoškega društva“ od l. 1892. — 1896 XVI. Poziv.

Najbolj nas je zanimal »Ozir po pedagoškem polju«, kateremu bi celo semtertja želeli malo več obširnosti. Kot tretjo točko obsega »Ozir«: „Životopise v letih 1892.—1895. umrlih odličnih šolnikov slovenskih“ in sicer: Dr. Frančiška viteza Močnika, Andreja Praprotnika (s sliko), Vojteha Ribnikarja (s sliko), Mateja Močnika, Josipa Freuensfelda in Ivana Tomšiča (s sliko). Životopisi so deloma ponatisnjeni iz drugih časopisov.

Knjižnice za mladino 19. snopič (izdan v Gorici 31. julija t. l.) je priobčil: Slavoj in Ljudmila. Milosrčna brat in sestra. Zbirka kratkočasnih in poučnih pogovorov o živalih. Slovenski mladini nabral in priredil Jakob Dimnik, učitelj v Ljubljani. Str. 95. Cena vezanemu zvezku (kakor po navadi) 25 kr. — Tudi tega zvezka oceno odgodimo za poznejši čas, tem bolj, ker je to šele prvi del cele zbirke.

Že prav pri završevanju te številke nam je došel »Knjižnice za mladino« 20. snopič, prinašajoč: Bogdančkova mlada leta. Slovenskim prijateljčkom napisal Ludovik Černej. Str. 79. Potemtakem smo že z oceno treh snopičev tega velevažnega zbornika na dolgu.

Izvestij zadnji, VI. letnika 3. sešitek je prinesel nastopno na domovinoslovje se nanašajočo tvarino: 1. Dr. Fr. Kos: Iz domače zgodovine: Kdaj so Slovenci prišli v svojo sedanjo domovino? (Konec.) 2. A. Koblar: Izpiski iz stare ordinacijske knjige. — Mali zapiski: 1. Ivan Kunšič: Imenoslovni paberki. (Konec.) 2. J. Novak: Bokalce ali Notranje Gorice? 3. I. Vrhovnik: Slovenska imena ljubljanskih ulic pred 100 leti.

Na Kosovo razpravo smo že tako opetovano opozorili in bi le želeli, da bi se po posebnih odtiskih omogočila nje nabava tudi širšim krogom. Med »paberki« se to pot tolmačijo: Vétranec, Obrne, Klek, Meja dolina.

Prijatelj, strokovnjak, nam je o zadnjih Izvestjih izročil še te-le pripomnje:

»Obrne (pl.) utegne pač priti od »obrniti«, toda menda ne zato, ker so se Turki tam obrnili, nego ker se tam obrača voda, kakor se vidi na vsaki špeciální (ne »generalštábni«) karti.

Oni čudni napis v Štengah so smatrali dolgo časa za etruškega (Costa: Reiseerinnerungen), domači veščaki pa mi zatrjujejo, da so to le znaki, kakršne imajo občine, da ločijo med seboj premično in nepremično imovino; saj kmetje še ovcam na volno namažejo ali v ušesa zarežejo svoja značila. V Štengah je meja dveh sosednjih občin, in vsaka občina je ondi zabeležila svoje znake.

»Kanja« je po Slovenskem znana ptica roparica, buteo vulgaris ali b. lagopus.